

Best wishes to all my
readers in Macedonia!

Susan Elizabeth Phillips

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

*Местото каде ќе дознаеш што
навистина вреди да се прочита...*

Наслов на оригиналот

Kiss an angel

© Susan Elizabeth Phillips, 1996

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2012

Сите права обезбедени и задржани во договор со
Susan Elizabeth Phillips c/o The Axelrod Agency

Превод Ивана Николовска

Коректура Александра Христов

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ТИ НЕ ЗНАЕШ ДА САКАШ

Сузан Елизабет Филипс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Дејзи Девру го имаше заборавено името на нејзиниот младоженец.

„Јас, Теодосија, го земам...“

Таа си ја фати долната усна меѓу забите. Татко ѝ ги имаше запознаено пред неколку дена, тоа ужасно утро кога тројцата заедно отидоа да извадат дозвола за брак, и тогаш му го чу името. Човекот исчезна веднаш после тоа и таа го немаше видено повторно до пред неколку минути кога влезе во дневната соба од огромниот стан на татко ѝ во Централ Парк каде се одвиваше претпладневната свадбена церемонија.

Татко ѝ стоеше веднаш зад неа и Дејзи можеше да почувствува како тој вибрира од неодобрување, но неговото неодобрување не беше ништо ново. Тој беше разочаран од неа уште пред да се роди и без разлика колку напорно таа се обидуваше, никогаш не беше способна да му го промени мислењето.

Таа го презеде ризикот и сирна кон овој младоженец кој парите на татко ѝ го купија за неа. Здрвен, здрвосан.

Многу страшен здрвен човек, висок, со силна градба и таинствени зелено-жолти очи како килибар. Мајка ѝ ќе го обожаваше да можеше да го види.

Кога Лани Девру умре во пожар на јахта минатата година, таа беше во рацете на дваесет и четири годишна рок ѕвезда. Дејзи конечно успеа да дојде до ниво каде можеше да размислува за својата мајка без болка и си се насмевна сама на себе кога сфати дека овој човек би бил премногу стар за нејзината мајка. Тој изгледаше како да е во средните триесетти години, а Лани обично ја повлекуваше линијата на дваесет и девет.

Неговата темна коса беше толку темна, речиси црна, а неговите црти кои изгледаа како издлабени со длето, можеа да го направат неговото лице дури и премногу убаво, да не беше неговата силна вилица. И воопшто да не зборуваме за застрашувачкото муртење. Мажите со таков брутално добар изглед ја привлекуваа Лани, но Дејзи преферираше постари, поконзервативни типови. И таа посака, не за првпат откако почна церемонијата, татко ѝ да ѝ одбереше некој помалку страшен тип.

Се обиде да си ги смири нервите со тоа што се потсети дека нема да мора да помине повеќе од неколку часа во придружба на својот нов сопруг. Таа имаше намера да му го каже својот план и да заврши со сето ова, веднаш штом ќе ја добие првата шанса. За жал, нејзиниот план исто така значеше прекршување на светите брачни заклетви кои се подготвуваше да ги даде, а со оглед на тоа што таа не беше личност која ги сфаќаше заветите несериозно - особено брачните - сега се сомневаше дека токму нејзината нечиста совест е причина за блокадата во помнењето.

Почна повторно, надевајќи се дека името едноставно ќе ѝ скокне од уста. „Јас, Теодосија, го земам...“ Гласот повторно ѝ секна.

Нејзиниот младоженец воопшто не се помачи ниту да погледне во нејзин правец, а не пак да се обиде да ѝ помогне. Тој зјапаше право пред себе, а острите линии на тој цврст профил направија кожата да ѝ се

наежи. Тој штотуку ја даде својата заклетва, па мора да си го спомнал името, но таа беше концентрирана на недостатокот на емоции во неговиот глас, па најверојатно го немаше чуено.

„Александер“, плукна татко ѝ од зад неа низ стегнати заби. Како еден од најистакнатите американски дипломати, овој човек дефинитивно немаше многу трпение со неа.

Таа си ги закопа ноктите во дланките и се потсети дека нема друг избор. „Јас, Теодосија...“ Запре за да земе воздух. „...го земам Александер...“ Повторно запре за воздух. „...недоброволно го земам Александер да ми биде венчан сопруг...“

Дури кога го слушна придушениот извик на нејзината маќеа, Амелија, таа се сепна и сфати што рече.

Здрвениот ја сврте главата и погледна надолу во неа. Тој намуртено ја крена едната веѓа нагоре, како да не беше сигурен дека добро слушал.

Недоброволно го земам за сопруг. Нејзината смисла за хумор се разбуди, па таа почувствува како крајчињата од устата ѝ затреперуваат како да сакаат да се кренат нагоре.

Неговите веѓи се свија и се залепија една до друга додека длабокиот пар очи зјапаа во неа како воопшто да не се забавуваа. Очигледно здрвениот немаше проблем со несериозност како што имаше таа.

Проголтувајќи го малото меурче на хистерија кое почна да се крева во неа, таа продолжи понатаму без да се коригира. Барем тој дел од заклетвата беше искрен. Тогаш менталната блокада ја снема и неговото име ѝ скокна во мислите. Марков. Александер Марков. Тој беше уште еден од Русите на татко ѝ.

Како поранешен амбасадор на Советскиот Сојуз, татко ѝ, Макс Петроф, имаше многу врски со руската заедница - во и надвор од земјата. Неговата страст за татковината на неговиот прадедо можеше да се

забележи дури и во декорот на собата во која стоеја сега, во сините сидови, архитектурата, жолтиот стар камин, шарениот килим, рускиот кристал и порцеланските парчиња од Санкт Петербург. Мебелот беше комбинација на арт деко и парчиња од осумнаесеттиот век кои некако добро функционираа заедно.

Големата рака на нејзиниот младоженец ја подигна нејзината многу помала рака и таа ја почувствува нејзината сила кога тој практично ја напика златната бурма на нејзиниот прст. „Со овој прстен те венчавам“, рече тој со груб, бескомпромисен глас.

Таа збунето зјапаше во едноставната бурма. Откако помнеше за себе, таа секогаш копнееше за она што мајка ѝ го нарекуваше „буржоаска фантазија за љубов и брак“, но никогаш не го замислуваше тоа вака.

„...сега ве прогласувам за маж и жена.“

Дејзи се напрегна во очекување свештеникот да го покани младоженецот да ја бакне невестата. Кога тоа не се случи, таа сфати дека татко ѝ го замолил да не го прави тоа, сакајќи да ја поштеди од срамот да биде присилена да ја бакне таа стегната, ненасмеана уста. Тоа баш личеше на татко ѝ, да се сети на детаљ на кој никој друг не би се сетил. Иако таа никогаш не би признала никому, понекогаш посакуваше да може да биде како него, но Дејзи не можеше да се справи ни со големите настани во нејзиниот живот, а не пак со деталите.

Таа никогаш немаше обичај да се самосожалува, па и сега брзо ги разбрка тие мисли кога ладниот образ на татко ѝ церемонијално се залепи до нејзиниот. Очекуваше некој емотивен збор, но не беше изненадена кога не го доби. Успеа дури и да изгледа незасегнато кога тој го одвлечка нејзиниот мистериозен младоженец кон прозорците со поглед на Централ Парк. Другите сведоци на венчавката беа шоферот, кој веднаш исчезна за да си ја брка работата, и жената на татко ѝ, Амелија.

„Честитки, драга. Колку прекрасен пар сте ти и Александер. Зар не изгледаат прекрасно заедно, Макс?“ Без да чека одговор, Амелија ја повлече Дејзи во

прегратки, задушувалки ја со силниот парфем. Амелија се однесуваше како навистина да ја сака ќерката (копилето) на нејзиниот сопруг, но и покрај тоа што Дејзи ги знаеше нејзините вистински чувства, го ценеше тоа што таа се трудеше. Знаеше дека сигурно не е лесно да се живее со жив доказ за единствената неодговорна работа која нејзиниот сопруг некогаш ја направил, па дури и покрај тоа што тоа било пред дваесет и шест години.

„Не знам зошто инсистираше да го носиш тој фустан, драга. Можеби е соодветен за скокање во диско клуб, но не за свадба.“ Изјавата можеби беше и премногу блага, судејќи според погледот кој Амелија го упати кон сребрено сивиот металик фустан над колена кој Дејзи го носеше.

„Речиси е бел.“

„Сребрено-златно не е бело, драга. И прекраток е.“

„Палтото е конзервативно“, истакна Дејзи, мазнејќи го сатенското палто кое ѝ паѓаше до колковите.

„Тоа не надоместува за другото. Зошто не можеше да одбереш нешто потрадиционално, нешто бело?“

Затоа што ова не е вистински брак, помисли Дејзи, и затоа што колку повеќе се држеше до традиционалното, толку повеќе се присетуваше дека прекршуваше нешто што би требало да биде свето. Таа знаеше дека Амелија не ги одобруваше ниту нејзините златни чевли, кои изгледаа како пар римски гладијаторски сандали со потпетица од седум сантиметри. Тие беа брутално неудобни, но дефинитивно никој не можеше да ги помеша со традиционалните бели чевли.

„Твојот младоженец не ми изгледа среќно“, шепна Амелија. „Не дека сум изненадена. Обиди се да не му кажеш нешто будалесто барем во првиот час, добро? Навистина мораш да преземеш нешто во врска со таа ужасна навика што почнуваш да зборуваш пред да размислиш.“

Дејзи не успеа да ја потисне воздишката. Амелија никогаш не кажуваше што мисли, додека Дејзи

речиси секогаш кажуваше и нејзината искреност ја вадеше макеата од кожа. Но Дејзи не беше добра во преправање и лицемерие. Можеби затоа што имаше видно премногу од тие работи од двајцата родители.

Таа украде еден поглед кон нејзиниот нов сопруг и се запраша колку му платил татко ѝ за да се ожени со неа. И еден непристоен дел од неа сакаше да знае како се случила всушност таа трансакција. Во готовина? Со чек? Ах, извинете, Александер Марков, примате ли Американ Експрес? Додека го набљудуваше младоженецот, таа одби пијалак од послужавникот на помошничката и се обиде да замисли за што размислуваше тој.

Уште колку време требаше да чека пред да го извлече малото, разгалено детиште одовде? Александер Марков погледна на часовникот. Уште пет минути ќе завршат работа, одлучи тој. Ја погледна слугинката која застана да ѝ понуди пијалак на неговата нова невеста. *Уживај, млада дамо. Ќе помине многу долго пред тоа повторно да се случи.*

Додека Макс му го покажуваше на свештеникот античкиот самовар, Алекс гледаше во нозете на неговата нова жена, откриени за целиот свет со тој празноглав изговор за невестински фустан. Тие беа слаби и убаво оформени, што го натера да се запраша дали и останатиот дел од нејзиното тело кој беше покриен со палтото беше така привлечен. Сепак, дури и тело на сирена не можеше да надомести за тоа што беше присилен да се ожени со неа.

Се присети на последниот приватен разговор кој го водеше со татко ѝ на Дејзи. „Таа е лошо образована, лекоумна и неодговорна“, изјави Макс. „Мајка ѝ ужасно ѝ влијаеше. Мислам дека Дејзи не знае како да направи нешто корисно. Признавам, не е нејзина вина. Лани како никогаш да не ја пресече папочната врвка и ја држеше Дејзи покрај себе додека не умре. Чудо што Дејзи не беше на таа јахта кога се запали. На ќерка ми ѝ

треба строга рака, Алекс, или ќе те полуди.“

Ништо што виде досега не го натера Алекс да се посомнева во зборовите на Макс. Мајка ѝ на Дејзи била Лани Девру, британската манекенка која останала позната дури триесет години по завршувањето на кариерата. Лани и Макс имале љубовна афера кога тој почнувал да го остава својот белег како водечки експерт за надворешни работи и Дејзи била резултат на тоа. Макс ѝ понудил на Лани да се ожени со неа кога таа неочекувано останала трудна, но таа одбила да се смири и среди. Како и да е, додека му ја објаснуваше ситуацијата на Алекс, Макс тврдеше дека без разлика на сето тоа, тој сепак си ги вршел должностите кон неговата вонбрачна ќерка.

Сепак, сите докази посочуваа на спротивното.

Кога кариерата на Лани тргнала по надолна линија, таа почнала да се занимава со професионално... забавување и акање по куќи каде што имало забави. И секаде каде што одела таа, одела и Дејзи. Добро, Лани барем некогаш имала кариера, помисли Алекс, но Дејзи изгледаше како никогаш да не направила нешто корисно со нејзиниот живот.

Додека Алекс повнимателно ја набљудуваше својата нова невеста, тој ги забележа сличностите кои таа ги имаше со мајка ѝ. Истата коса црна како јаглен, премногу светол тен, необично сини очи - толку полни со боја како диви темјанушки. Но таа беше многу поситна од мајка ѝ, премногу ранливо изгледаше за негов вкус и нејзините црти не беа ни одблиску толку истакнати како оние на Лани. Од она што тој го помнеше од стари фотографии, профилот на Лани изгледаше речиси мажествен, додека Дејзи беше нежна како избледена фотографија и имаше будалеста, испакната, мека уста.

Според Макс, силната страна на Лани бил нејзиниот изглед, а слаба нејзиниот мозок, уште еден квалитет кој малата празноглавка на другиот крај од просторијата очигледно го наследила. Таа не беше баш некоја лесна девојка - доаѓаше од премногу добра „сорта“ за да биде

таква - но тој лесно можеше да ја замисли како скапа сексуална играчка на некој богат човек.

Тој мразеше такви девојки и колку и да беше привлечно нејзиното мало тело, Алекс преферираше друг тип на жени, жени кои имаат нешто повеќе од добар пар нозе. Кај своите партнерки за во кревет бараше интелигенција, амбиција, независност и способност да дадат онолку колку што сакаат да добијат. Можеше да почитува жена која би знаела да го отера по ѓаволите, но не сакаше да си има работа со разлигавени девојки и детски гримаси. Оваа мала топка од пердуви веќе почнуваше да му лази по нервите.

Добро, барем немаше да има проблем да ја држи во ред. Тој уште еднаш погледна во неа и едниот крај од неговата уста цинично се насмевна. Животот наоѓа начин да им се одмазди на разгалените богати, мали девојчиња. И срце, не си свесна како ќе ти се одмазди тебе.

На другиот крај од просторијата, Дејзи застана пред едно огледало за да се погледне. Го правеше тоа од чиста навика. Изгледот беше сè за мајка ѝ. Таа ја сметаше размачканата маскара за полоша катастрофа и од нуклеарен холокауст. Новата фризура на Дејзи во предниот дел имаше должина до брадата, а одзади беше малку подолга, жива, разбушавена, овде-онде малку виткана. Ѓ се допаѓаше уште од почетокот, но уште повеќе ја засака утрово кога Амелија ѝ рече дека изгледа ужасно неуредно како за свадба.

Веднаш зад својот одраз, Дејзи виде како нејзиниот младоженец ѝ се приближува. Таа залепи една учтива насмевка на усните и си рече себеси дека сè ќе биде во ред. Мораше да биде.

„Собирај си ги работите, ангелско лице. Заминуваме.“

На Дејзи ни најмалку не ѝ се допадна неговиот тон, но таа имаше развиен талент за справување со

комплицирани луѓе, па му прогледа низ прсти. „Марија го прави своето специјално суфле за нас, но сè уште не е готово, па ќе мора да почекаме.“

„Се плашам дека нема. Имаме лет што треба да го фатиме. Твојот багаж е веќе во автомобилот.“

Ѓ требаше повеќе време. Сè уште не беше подготвена за да остане насамо со него. „Не можеме ли да одиме со следниот лет, Александер? Не сакам да ја разочарам Марија. А и одлично готви.“

Иако неговата уста се изви во насмевка, неговите очи ја прободуваа. Тие имаа толку необична боја, ја потсетуваа на нешто. И иако не можеше да се сети на што точно ја потсетуваа, знаеше дека тоа е нешто од што не ѝ е пријатно. „Името ми е Алекс и имаш точно една минута за да го изнесеш слаткиот мал задник одовде.“

Нејзиниот пулс почна да прескокнува отчукувања, но пред да успее да реагира, тој веќе ѝ го имаше свртено грбот и им се обраќаше на останатите тројца луѓе во просторијата со тивок, но заповеднички тон. „Се надевам дека ќе нè извините. Мораме да го фатиме авионот.“

Амелија се доближи кон Дејзи и ѝ се насмевна. „Леле, леле. Некој е ужасно нетрпелив за првата брачна ноќ. Нашата Дејзи е вистинско вкусно залче, зар не?“

Дејзи одеднаш го загуби апетитот за суфлето. „Ѓ се пресоблечам“, рече.

„Немаме време за тоа. Добра си вака.“

„Но...“

Цврста рака се смести на долниот дел од нејзиниот грб, одлучно туркајќи ја кон фоајето. „Се обложувам дека ова е твојата чанта.“ На нејзиното кимање, тој ја зеде малата чантичка од Шанел и ѝ ја подаде. Татко ѝ и Амелија тргнаа по нив за да ги испратат. Таа немаше намера да оди никаде подалеку со Алекс од аеродромот, но сепак сакаше да се извлече од неговиот допир додека тој ја туркаше кон вратата. Таа се сврте кон татко ѝ и

мразејќи се за налетот на паника во својот глас, рече „Можеби можеш да го убедиш Алекс да останеме малку подолго, тато. Не ве ни видовме убаво.“

„Направи како што вели, Теодосија. И запомни, ова ти е последна шанса. Ако не успееш во ова, јас кревам раце од тебе. Ајде да видиме дали можеш да ја направиш исправната работа барем еднаш во животот.“

Досега веќе требаше да биде навикната на јавните понижувања на татко ѝ, но понижувањето пред нејзиниот нов сопруг беше толку срамно, што таа едвај успеа да си ги исправи рамената. Кревајќи ја брадата, таа истапи пред Алекс и излезе низ вратата.

Одби да го погледне во очи додека во тишина го чекаа пристигнувањето на лифтот во лобито. Влегоа внатре. Вратите се затворија, но на следниот кат повторно се отворија и во лифтот влезе една постара жена со пекинезер. Дејзи веднаш се залепи за крајот од лифтот, но кучето ја забележа. Тоа ги исправи ушите, почна бесно да џавка и летна кон неа. Таа почна да писка кога кучето ѝ се фрли на нозете и ѝ ги искина хулахопките. „Бегај!“

Кучето продолжи да ја влече за хулахопките со шепите, додека таа пискаше и ја стегаше шипката под огледалото. Алекс ја погледна со крената веѓа, а потоа опуштено го турна животното со врвот од чевлата.

„Лоша Мици!“ Жената го зеде кучето во раце и ја погледна Дејзи. „Не знам што е проблемот. Мици ги сака сите.“

Дејзи почна длабоко да дише. Упорно се држеше за шипката со смртно цврст стисок и внимателно гледаше во малиот свер кој сè уште скокаше и џавкаше додека вратите не се отворија во лобито.

„Виe двајца се знаете, а?“ рече Алекс кога излегоа.

„Јас... јас никогаш во животот не сум го видела тоа куче.“

„Не ти верувам. Кучето те мразеше.“

„Јас не сум“, таа подголтна „јас имам проблем со

животни.“

„Имаш проблем со животни? Речи ми дека тоа не значи дека се плашиш од нив.“

Таа кимна и се присили да си го смири срцебиенето.

„Прекрасно“, промрмори тој, поминувајќи низ лобито. „Тоа е прекрасно.“

Доцното априлско утро беше влажно и дождливо. Лимузината која ги чекаше не беше украсена со лименки и знак „ШТОТУКУ ВЕНЧАНИ“, ништо од тие прекрасни будалаштини резервирани за обичните луѓе кои се сакаат. Таа си нареди сама на себе да престане да биде таква сентиментална будала. Лани со години ја задеваше дека е безнадежно старомодна, но сè што сакаше Дејзи беше да живее нормален живот. Тоа и не беше така чудна желба за некој кој беше израснат и одгледан така необично и... не-нормално.

Додека влегуваше во лимузината, Дејзи забележа дека затемнетото стакло кое ги двоеше од возачот беше кренато. Добро, барем имаше приватност за да му ги каже на Алекс Марков своите намери пред да стигнат до аеродромот. Тој влезе, седна до неа и пространиот ентериер одеднаш стана тесен. Можеби и немаше да биде толку нервозна во врска со сето ова, ако тој не беше толку физички помоќен. Иако немаше некои огромни чудни мускули како бодибилдер, тој имаше силно тело на човек во добра физичка форма. Рамената му беа широки, колковите тесни. Рацете, кои му стоеја врз џебовите од сакото, беа силни и исончани со убави, долги прсти.

Таа се почувствува вознемирено.

Само што се одлепија од тротоарот, тој веќе почна да си ја олабавува вратоврската. Ја извади, ја стави во џебот од сакото и си го откопча првото копче од кошулата со едно кратко движење на зглобот. Таа се здрви, надевајќи се дека тој нема да соблече уште нешто. Во една од нејзините омилени еротски фантазии, таа и еден човек „без лице“ страшно водеа љубов на задните

седишта во бела лимузина заглавена во сообраќаен метеж на Менхетен додека Мајкл Болтон во позадина ја пееше „Кога човек сака жена“, но имаше голема разлика помеѓу фантазија и реалност.

Лимузината почна нормално да се движи. Таа длабоко зеде воздух, обидувајќи се да се прибере. Ѐ олесни кога виде дека Алекс престана да се соблекува, но кога тој ги испружи нозете пред себе и почна да ја набљудува, таа нервозно се подмести. Без разлика колку и да се трудеше, таа никогаш не можеше да биде убава како мајка си, па кога луѓето така долго зјапаа во неа, се чувствуваше како грдо пајче. Дупката на нејзините хулахопки исто така не ја засилуваше нејзината самодоверба.

Ја отвори чантата за да најде цигара која во моментот многу ѝ требаше. Тоа беше ужасна навика со која не се гордееше. Иако Лани секогаш пушеше, Дејзи никогаш не палеше повеќе од една цигара навечер со вино, но после смртта на мајка ѝ, забележа дека цигарите ја смируваа и навистина се навлече на нив. По едно долго повлекување од цигарата, таа одлучи дека е доволно смирена за да му го каже својот план на господин Марков.

„Изгаси ја, ангелско лице.“

Таа го погледна со извинување. „Знам дека е ужасна навика и ти ветувам дека нема да дувам во тебе, но ова навистина ми треба сега.“

Тој посегна покрај неа за да го отвори прозорецот. Без предупредување, нејзината цигара пламна во оган. Таа писна и ја фрли низ прозорецот. Искри летаа на сите страни. Тој извади шамиче и некако успеа да ги изгаси. Дишејќи тешко, таа си погледна во скутот и забележа мали дупчиња на нејзиниот фустан и палто. „Како се случи тоа?“ праша таа задишано.

„Претпоставувам дека била неисправна.“

„Неисправна цигара? Никогаш не сум чула за нешто такво.“

„Подобро да ми дозволиш да ја фрлам кутијата, во случај и останатите да се такви.“

„Да. Се разбира.“ Таа брзо му ја подаде кутијата и тој ја стави во џебот од панталоните. Иако таа беше потресена, тој изгледаше релаксирано. Навален на аголот помеѓу седиштето и прозорецот, тој ги прекрсти рацете преку градите и ги затвори очите.

Мораа да разговараат - таа мораше да му го објасни својот план за да стават крај на овој засрамувачки брак - но тој изгледаше како да не беше расположен за разговор, а таа се плашеше дека би можела да направи хаос ако не биде внимателна. Изминатата година беше таква катастрофа што ѝ стана навика во себе да си повторува позитивни реченици за бодрене за да не се чувствува целосно безнадежно. Се потсети дека, иако нејзиното образование беше неконвенционално, сепак беше детално и сеопфатно. И дека и покрај мислењето на татко ѝ, таа ја имаше наследено неговата интелигенција, а не на мајка ѝ. Таа исто така имаше добра смисла за хумор и природен оптимистички пристап кон работите кој дури ни последнава година не успеа целосно да го уништи. Зборуваше четири странски јазици, можеше да го идентификува кое било парче од кој било дизајнер и беше експерт за смирување хистерични жени.

За жал, немаше голема способност за разумно размислување. Зошто не слушаше кога парискиот адвокат на мајка ѝ ѝ објаснуваше дека нема да остане ништо откако ќе се исплатат долговите на Лани? Се сомневаше дека вината беше она што ја фрли во нездраво трошење пари после погребот. Таа со години сакаше да побегне од емоционалните уцени со кои Лани ја држеше покрај себе во својот живот и на нејзините бескрајни тури во потрага по задоволство. Но таа не сакаше Лани да умре. Не сакаше така да замине од неа.

Очите ѝ се наполнија со солзи. Таа очајно ја сакаше мајка си. И покрај себичноста на Лани, покрај нејзините бескрајни барања, покрај нејзината постојана потреба да биде уверувана дека не ја загубила убавината, Дејзи

знаеше дека и мајка ѝ ја сакаше нејзе. Колку повеќе вина чувствуваше за неочекуваната слобода која ја доби со смртта на Лани, толку повеќе трошеше, и не само за себе, туку им „позајмуваше“ и на пријателите на Лани кои во тоа време немаа добра среќа. Како што долговите на Лани извираа, така таа пишуваеше чекови, не знаејќи дека немаше доволно пари за да ги покрие тие чекови.

Макс дозна за нејзините екстравагантни трошења истиот ден кога таа требаше да биде уапсена за неисплатените долгови и огромните минуси на сите сметки. Тогаш ја погоди реалноста и ја сфати големината на она што го имаше направено. Таа го молеше татко ѝ да ѝ позајми пари за да им ги исплати долговите на кредиторите, ветувајќи му дека ќе му ги врати веднаш штом застане на нозе. Тоа беше моментот кога тој прејде на уцени. Беше време да порасне, ѝ рече тој, и ако сакаше да се држи подалеку од затвор, таа мораше да стави крај на екстравагантниот живот и да прави како што ќе ѝ наложи тој. Тој ги диктираше своите услови со својот стандарден, бескомпромисен тон. Таа мораше да се омажи со човек кој тој ќе го одбере. Понатаму, мораше да остане во брак шест месеци, однесувајќи се како послушна и чесна жена за тоа време. После шест месеци можеше да размислува за развод и да добие пристап до фондот кој тој ќе ѝ го стави на располагање и ќе го контролира. Нормален човек би можел да живее и само од каматите на тој фонд до крајот на животот.

„Нема шанси да си сериозен!“ извика таа кога си ја поврати способноста за говор. „Луѓето повеќе не договараат бракови!“

„Никогаш не сум бил посериозен. Ако не се сложиш на овој брак, ќе одиш во затвор. И ако не успееш да останеш во брак шест месеци, веќе нема да видиш денар од мене.“

Три дена подоцна, тој ја запозна со младоженецот, без воопшто да ѝ каже збор за него, неговото минато, професија, ништо. „Тој ќе те научи на нешто во животот. Сега засега, тоа е сè што треба да знаеш.“

Го поминаа мостот и таа сфати дека не смееше повеќе да чека за да ја изнесе темата за која требаше да разговараат. Од навика, извади мало огледалце од чантата за да се осигури дека сè беше како што треба со нејзиното лице. Уверена дека сè беше во ред, таа го затвори со тресок и го врати назад.

„Извинете ме, господине Марков.“

Тој не одговори.

Таа си го прочисти грлото. „Господине Марков? Алек? Мислам дека треба да разговараме.“

Клепките над тие зелено-жолти очи се отворија. „Во врска со што?“

И покрај нервозата, таа се насмевна. „Ние сме комплетни странци кои штотуку се венчаа. Мислам дека тоа ни отвора неколку теми.“

„Ако сакаш да избираме имиња за нашите деца, ангелско лице, мислам дека ќе го прескокнам тоа.“

Значи тој сепак имаше смисла за хумор, и тоа цинична. „Сакав да разговараме за тоа како ќе ги поминеме следните шест месеци пред да смееме да поднесеме барање за развод.“

„Мислам дека ќе размислуваме за тоа ден за ден.“ Тој направи пауза. „Ноќ за ноќ.“

Кожата ѝ се наежи и си рече самата на себе да не биде будалеста. Тој даде нормална, обична забелешка, а таа ја изврте во сексуална кажана со зарипнат глас. Повторно се насмевна насила. „Јас имам план. Многу едноставен, всушност.“

„Ох?“

„Ако ми дадеш половина од она што ти го плаќа татко ми - и мислам дека ќе се согласиме дека тоа е фер - можеме да си фатиме секој по свој пат и да ја избегнеме оваа непријатност.“

На неговото гранитно лице блесна искра како таа да кажа нешто многу забавно. „За каква непријатност зборуваме?“

Таа требаше да знае од искуството со мајка си дека мажите кои беа благословени со толку добар изглед, не беа многу благословени со мозок. „Непријатноста од тоа што и двајцата сме во брак со странец, се разбира.“

„Ќе се запознаеме многу добро, претпоставувам.“ Повторно зарипнатиот тон. „И не мислам дека фаќањето на сопствени патишта беше она што Макс го имаше на ум. Колку што се сеќавам, ние би требало да живееме заедно и да си играме маж и жена.“

„Тоа личи на татко ми, тој обожава да ги диктира животите на другите луѓе. Убавината на мојот план е во тоа што тој никогаш не мора да дознае дека не живееме заедно. Сè додека не живееме на Менхетен каде што би можеле да налетаме на него, тој нема да има поим што правиме.“

„Дефинитивно нема да живееме на Менхетен.“

Тој не соработуваше толку колку што таа се надеваше, но Дејзи беше оптимист дека му требаше само малку повеќе убедување. „Знам дека мојот план ќе функционира.“

„Чекај да расчистиме. Очекуваш да ти дадам половина од она што Макс ми го плаќа за да се оженам со тебе?“

„Колку е тоа патем?“

„Ни одблиску доволно“, промрмори тој.

Таа никогаш не сакаше да додева и не сакаше да го прави тоа ни сега, но немаше избор. „Ако размислиш за тоа, мислам дека ќе сфатиш дека е фер. После сè, да не бев јас, ти воопшто немаше да ги добиеш тие пари.“

„Ова мора да значи дека ти имаш во план да ми дадеш половина од парите од фондот кој ти го вети.“

„Ох, не, воопшто немам план да направам такво нешто.“

Тој испушти кратка, длабока смеа како лаење. „Така и мислев.“

„Погрешно ме сфати. Ќе ти вратам веднаш штом

добијам пристап до мојот фонд. Барам само заем.“

„И јас одбивам да ти го дадам.“

Знаеше дека ќе настане хаос од ова. Таа имаше лоша навика да претпоставува дека другите луѓе ќе го направат она што таа би го направила кога би била на нивно место. На пример, да беше на местото на Алекс Марков, таа дефинитивно ќе си позајемеше половина од парите само да се ослободи од себе.

Мораше да запали цигара. „Ќе може ли да ми ги вратиш цигарите? Сигурна сум дека само таа една беше неисправна.“

Тој ја извади стутканата кутија од џебот и ѝ ја подаде. Таа брзо запали, ги затвори очите и длабоко повлече. Слушна чврчорење и додека да ги отвори очите, цигарата веќе беше во пламен. Со исплашено потскокнување, таа ја фрли цигарата, а Алекс повторно ги згасна жарчињата со шамичето.

„Можеби треба да ги тужиш“, рече тој суво.

Дејзи си ја стави раката на грлото, премногу вцашена за да зборува. Тој посегна и ја допре врз градите. Таа ги почувствува неговите прсти на својата кожа и скокна наназад, брзо кревајќи го погледот за да ги пресретне тие мистериозни и страшни очи.

„Искра“, рече тој.

Таа си ја покри градата со дланката, чувствувајќи го треперењето на срцето под неа. Колку време имаше поминато откако друга рака освен нејзината ја имаше допрено таму? Две години, се сети таа, кога последен пат беше на доктор. Дејзи брзо забележа дека стигнаа до аеродромот, па собра храброст. „Господине Марков, Вие мора да сте свесен дека не можеме да живееме заедно како маж и жена. Ние сме туѓинци. Целата идеја е смешна и ќе морам да инсистирам на малку поголема соработка од Ваша страна во врска со сето ова.“

„Да инсистираш?“ рече тој незаинтересирано. „Мислам дека немаш право да инсистираш на ништо.“

Таа го здрви грбот и држењето. „Нема да дозволам

да бидам присилувана, господине Марков.“

Тој воздивна и затресе со главата, упатувајќи ѝ поглед како да ја сожалува, но таа ни за секунда не поверува во искреноста на истиот. „Се надевав дека нема да морам да го правам ова, ангелско лице, но претпоставувам дека требаше да сфатам дека нема да биде толку лесно со тебе. Можеби ќе биде најдобро сега да ти ги кажам правилата за да знаеш што да очекуваш. Во добро и во зло, ние двајцата сме во брак во следните шест месеци. Можеш да заминеш кога сакаш, но ќе мораш да го направиш тоа сама. И во случај да не си сфатила досега, ова нема да биде еден од оние модерни бракови за кои читаш во твоите списанија, брак во кој сè се решава со разговор. Ова ќе биде старомодна врска.“ Ако ништо друго, барем неговиот глас стануваше помек, понежен. „Е сега што значи тоа, ангелско лице? Тоа значи дека јас ќе бидам главен, а ти ќе правиш што ќе ти кажам. Во спротивно, ќе има прилично непријатни последици. Добрата вест е дека откако времето ќе истече, можеш да правиш што сакаш. Мене нема да ме боли уво.“

Бран од паника помина низ неа. „Не сакам да ми се закануваат. Можеби треба веднаш да ми кажеш какви се тие непријатни последици со кои ми се закануваш.“

Тој се навали на седиштето и малото искривување на неговата цврста уста ѝ испрати морници низ ’рбетот. „Ооо, ангелско лице, нема да морам да ти објаснувам ништо. Ќе сфатиш самата до вечер.“

Дејзи се стутка во најдалечниот агол од секцијата за пушачи на аеродромот, повлекувајќи од цигарата толку брзо што ѝ се сврте во главата. Таа дозна дека ќе летаат кон Чарлстон, Јужна Каролина, еден од нејзините омилен градови, па се обиде тоа да го сфати како позитивен знак во серијата од настани кои стануваа сè поужасни со секоја измината минута.

Прво, господинот Моќен и Семоќен Марков го одби нејзиниот план. Потоа ѝ го саботираше багажот. Кога шоферот извади само еден мал куфер од купот куфери кои таа ги спакува, Дејзи претпостави дека станува збор за грешка, но Алекс брзо ја поправи.

„Патуваме со мал багаж. Побарав од помошничката да те препакува за време на церемонијата.“

„Немаш право да направиш такво нешто!“

„Ќе ги носиме како рачен багаж наместо да ги пријавуваме.“ Тој си ја зеде неговата многу помала торба, а таа зјапаше кога си тргна, оставајќи ја да го следи. Таа едвај успеа да си го крене куферот, а зглобовите ѝ се

нишаа на високите потпетици додека се влечкаше по него. Чувствувајќи се мизерно, Дејзи тргна кон портата, прилично сигурна дека сите зјапаат во нејзините скинати хулахопки, изгорен сатенски фустан и раздрпан цвет во косата кој нејзината маќеа ѝ го стави пред свадбата.

Кога Алекс исчезна во тоалетот, таа побрза да купи друга кутија „исправни“ цигари, само за да сфати дека сè што имаше во паричникот беа десет долари. Шокирано, Дејзи сфати дека тоа беа сите пари кои ѝ беа останати на светот. Банковните сметки ѝ беа затворени, кредитните картички укинати.

Одлучи дека сепак ќе биде подобро да ја врати банкнотата назад. Тогаш Алекс се појави од тоалетот и кога Дејзи виде како беше облечен, срцето ѝ потона во стапалата. Неговиот темен скап костум беше заменет со стара тексас кошула која изгледаше меко од премногу перења и пар фармерки, толку избледени што беа речиси бели. На нозете носеше кожни кафени каубојски чизми. Ракавите од кошулата му беа свиткани нагоре и откриваа силни, исончани подлактици и златен часовник со кожно ремче на левата рака.

Таа ги зари забите во долната усна. Браво. И покрај сите работи кои татко ѝ ѝ ги направи, таа не очекуваше дека ќе ја омажи со Марлборо човек.

Тој дојде до неа со својата мала торба која лесно му се нишаше на зглобот. Кројката на фармерките презентираше тесни колкови и нозе кои беа долги... цела вечност. Лани ќе беше во екстаза. „Тоа беше последниот повик за влегување. Одиме.“

„Господине Марков - Ве молам - Вие не сакате да го направиме ова. Ако ми позајмите само една третина од парите на кои и така имам право, можеме да го оставиме сето ова зад нас.“

„Му дадов ветување на татко ти и јас никогаш не си го прекршувам зборот. Можеби сум старомоден, но јас верувам во човечката чест.“

„Чест! Му се продаде! Му дозволи на татко ми да те купи! Каква е таа чест?“

„Макс и јас се договоривме и планирам да го почитувам тоа. Се разбира, ако инсистираш да заминеш, јас нема да те запрам.“

„Знаеш дека не можам да го направам тоа! Немам пари.“

„Тогаш да одиме.“ Тој ги извади картите од џебот и се сврте. Таа немаше пари, немаше ништо, а татко ѝ ѝ нареди да не го контактира. Сфаќајќи дека немаше никаков избор, почувствува превртување во стомакот и си го зеде куферот. Пред неа, Алекс веќе беше стигнат до последниот ред седишта, каде еден тинејџер седеше и пушеше цигара. Кога нејзиниот нов сопруг помина покрај него, цигарата на момчето вивна во пламен.

После малку повеќе од два часа, Дејзи стоеше на паркингот пред аеродромот во Чарлстон и гледаше во црниот пикап на Алекс, во прашината на хаубата и регистарските таблички од Флорида замачкани со кал.

„Само фрли го одзади.“ Алекс лесно ја фрли својата торба, но не се понуди да ѝ помогне со нејзината, исто како што не се понуди да ја носи на аеродромот.

Дејзи ја стегна вилицата. Тој можеби мислеше дека ќе го моли за помош, но таа немаше таква намера. Нејзините раце врескаа од болка додека со бореше да го крене куферот повисоко и да го фрли од страна. Ги почувствува неговите очи на себе и во моментот посака да имаше помала Луј Витон торба, иако знаеше дека подоцна ќе ѝ биде благодарна на помошничката што успеала да напика толку работи во еден куфер.

Ја грабна рачката со една рака, а долниот дел од куферот со другата. Со сета сила, некако успеа да ја подигне.

„Треба помош?“ се понуди тој со лажна невиност.

„Не... ти... благодарам.“ Зборовите излегоа како

грофтање наместо како цивилизиран говор.

„Сигурна си?“

Таа го крена куферот до ниво на рамената и немаше здив за да му одговори. Само уште неколку сантиметри. Се тетеравеше на потпетиците. Само уште... таа и куферот треснаа на земја. Дејзи вресна во моментот кога падна, а потоа уште еднаш од бес. Додека зјапаше нагоре во сонцето, испружена во несмасна позиција, со фустанот кренат над колковите, а колената зближени едно до друго, сфати дека куферот падна под неа, па барем малку ѝ го ублажи падот.

Пар кафени каубојки се појавија пред нејзините очи. Додека полека го крвеше погледот преку бескрајните нозе во тексас фармерки, преку широките гради и до парот килибарски очи кои светкаа како да се забавуваат, таа се потруди да си го поврати достоинството. Прекрстувајќи ги нозете, таа се поткрена на лактите. „Сакав да го направам тоа.“

Неговата смеа имаше стар, за’рѓан звук како да не била користена долго време. „Не збори.“

„Да, сакав.“ Колку можеше подостоинствено, таа се исправи во седечка позиција. „Сакав да ти покажам до што доведе твоето детско однесување и се надевам дека зажали.“

Тој повторно почна да се смее како да лае. „Тебе ти треба негувателка, ангелско лице, не сопруг.“

„Ќе престанеш ли да ме викаш така?!“

„Биди среќна што те викам само така.“ Тој ја грабна рачката од нејзиниот куфер со три прста и ја фрли во задниот дел како да не тежеше ништо повеќе од нејзината гордост. Потоа ја крена на нозе, ја отклучи вратата од кабината на пикапот и ја турна внатре.

Таа не проговори сè додека аеродромот не остана далеку зад нив и почнаа да се движат по автопат кој не водеше кон Хилтон Хед како што таа очекуваше. Сува земја се протегаше од двете страни на патот, а врелиот воздух кој влегуваше од отворените прозорци ѝ ја

лепеше косата на образите. Стремејќи се кон пријатен глас, таа конечно ја скрши тишината. „Ќе сакаш ли да го вклучиш климатизерот, те молам? Се растопив од жештинава.“

„Не работи со години.“

Можеби таа почна да отрпнува, бидејќи ова воопшто не ја изненади. Километри и километри остануваа зад нив, а знаците на цивилизација стануваа сè поретки. Таа уште еднаш го постави прашањето кое тој одби да ѝ го одговори кога се симнаа од авионот. „Ќе ми кажеш ли те молам каде одиме?“

„Најверојатно ќе биде подобро за твојот нервен систем ако почекаш сама да видиш.“

„Тоа не го земам за добар и надежен знак.“

„Ајде вака да кажеме. Местото нема коктел бар.“

Фармерките, чизмите, регистарските таблички од Флорида. Можеби тој беше ранчер! Таа знаеше дека Флорида беше дом на многу богати ранчери. Можеби само одеа по околниот пат од јужна страна. Те молам, Господе, нека биде ранчер, помисли Дејзи. И нека има убава куќа, откачена облека, базен.

„Ранчер ли си?“

„Ти личам ли на ранчер?“

„Сега звучиш како психијатар. Ми одговори на прашање со прашање.“

„Не би знаел да ти кажам. Никогаш не сум посетувал психијатар.“

„Се разбира дека не. Очигледно добро се снаоѓаш со секоја ситуација.“ Забелешката требаше да биде саркастична, но Дејзи не беше баш добра со сарказмот, па тој најверојатно не забележа ништо.

Погледна низ прозорецот. Од десната страна на патот имаше стара куќа со големо дрво во дворот и куќички за птици. Врелиот воздух дувна во неа. Таа ги затвори очите и замисли дека повлекува дим од цигара. Ух, до денес не беше ни свесна дека беше

толку навлечена на нив и имаше намера да ги откаже веднаш штом работите се стабилизираат. Мораше да си постави некои правила во новата околина. На пример, таа немаше намера да пуши во куќата на ранчот. Ако добие силна желба да запали, би можела да излезе на верандата или да легне на лежалка покрај базенот.

Додека полека тонеше во сон, таа уште еднаш се помоли. Те молам, Господе, нека има веранда. Нека има базен...

По некое време ја разбуди тресењето на пикапот. Таа скокна, ги отвори очите и за малку ќе се задавеше од наглото, исплашено земање на воздух.

„Нешто не е во ред?“

„Кажи ми дека ова не е тоа што мислам дека е.“ Показалецот ѝ се тресеше додека покажуваше кон темата на разговор која се движеше од другата страна на валканата шофершајбна.

„Прилично е тешко да помешаш слон со нешто друго.“

Тоа беше слон. Вистински, жив слон. Сверот зеде малку сено со сурлата и си го фрли на грбот. Додека зјапаше низ сјајот од доцното попладневно сонце, таа се помоли сè уште да сонува и сето тоа да е само лош сон. „Запревме овде зошто сакаш да ме одведеш на циркуска претстава, така?“

„Не баш.“

„Ти сакаш да одиш на циркуска претстава?“

„Не.“

Нејзината уста беше толку сува што едвај формулираше зборови. „Знам дека не Ви се допаѓам, господине Марков, но Ве молам немој да ми речете дека работите овде.“

„Јас сум менаџер.“

„Менаџирате циркус“, одговори таа отсутно.

„Така е.“

Вдашена, таа се навали на седиштето. Дури и нејзината оптимистичка природа не можеше да најде грам светлина во овој темен облак. Пред неа имаше огромен црвено-син шатор, неколку помали шатори околу него и куп камиони и приколки. Најголемата приколка беше бела со црвени и сини ѕвезди, а на неа со црвени големи букви пишуваше: ЦИРКУС НА БРАЌАТА КВЕСТ, СОПСТВЕНИК ОВЕН КВЕСТ. Покрај неколкуте раштркани слонове, таа забележа и лама, камила, неколку големи кафези за животни и секакви луѓе, вклучувајќи и валкани мажи, најголем дел од нив без предни заби.

Татко ѝ отсекогаш беше сноб. Тој сакаше антички лози и потомства, кралски и други титули. Се гордееше со своето потекло, едно од најголемите аристократски руски семејства. Фактот што му ја даде својата ќерка на човек кој работи во циркус ја испраќаше најјасната порака за неговите чувства за неа.

„Не е баш како оној на браќата Ринглинг.“

„Го гледам тоа“, одговори таа слабо.

„Овој е познат по шоуто со кал.“

„Зошто?“ праша таа.

Неговиот одговор звучеше некако гаволесто. „Ќе дозволаеш наскоро сама.“

Тој го паркираше пикапот во редот до неколку други возила и излезе. Додека Дејзи да излезе, тој веќе ги имаше земено двата куфера и се оддалечуваше од возилото. Таа смотано цупкаше по него на нерамната земја, а високите потпетици ѝ пропаѓаа во земјата. Сите околу нив запреа со својата работа и зјапаа во неа. Нејзиното колено сиркаше од скинатите хулахопки, палтото ѝ висеше на едното рамо, а штиклата ѝ потона во нешто неверојатно меко. Со исплашено срце, таа погледна надолу и сфати дека стапнала токму во тоа од што се плашеше.

„Господине Марков!“

Нејзиниот писок се граничеше со хистерија, но тој како да не ја слушаше. Наместо тоа, продолжуваше да оди кон редот приколки. Таа ја избриша штиклата од песокот и со придушен вресок, повторно се стрча по него.

Тој се приближи кон две возила кои стоеја едно до друго. Поблиското беше модерен сребрен дом на тркала со сателитска чинија на кровот. Веднаш до него имаше стара, 'рѓосана приколка која најверојатно била зелена во минатиот живот.

Нека влезе во сребрениот моторен дом наместо во таа ужасна приколка. Нека влезе...

Тој застапа пред грдата зелена приколка, ја отвори вратата и исчезна внатре. Таа застенка, а потоа сфати дека беше толку отрпната што ни ова не ја изненади. За секунда, тој повторно се појави на вратата и ја гледаше како се влечка кон приколката. Кога стигна до скалите, тој цинично ѝ се насмевна. „Доме сладок доме, ангелско лице. Сакаш во раце да те пренесам преку прагот?“

И покрај неговиот сарказам, таа се присети дека никогаш не била пренесена на раце преку праг и дека без оглед на околностите, ова сепак беше денот на нејзината свадба. Можеби мала сентименталност можеше да извлече нешто позитивно од ова одвратно искуство.

„Да, ќе те молам.“

„Се шегуваш.“

„Не мораш ако не сакаш.“

„Не сакам.“

Таа се обиде да си го проголта разочарувањето. „Добро, тогаш.“

„Тоа е проклета приколка!“

„Гледам.“

„Мислам дека приколките воопшто немаат праг.“

„Ако нешто има врата, тогаш има и праг. Дури и шатор има праг.“

Со крајчето од окото, таа забележа дека околу нив започна да се собира толпа. И Алекс го забележа тоа. „Влегувај внатре.“

„Ти си тој кој се понуди.“

„Бев саркастичен.“

„Забележувам дека често си таков. Во случај никој да не ти кажал, тоа е ужасна навика и нервира.“

„Влегувај внатре, Дејзи.“

Некако, меѓу нив како да се повлече линија и она што почна како невина импулсивност, сега се претвори во борба на желби и волји. Таа стоеше пред скалите и иако колената ѝ се тресеа од страв, си држеше до своето. „Би ценела ако го испочитуваш барем овој еден обичај.“

„Господе Боже.“ Тој скокна од скалите, ја крена во раце со едно лесно и брзо движење и ја внесе внатре, клоцајќи ја вратата зад себе. Кога вратата се затвори, ја фрли на нозе.

Пред да успее да сфати дали победи во оваа битка или ја загуби, Дејзи се свести за нејзиното окружување и заборави на сè останато.

„Ох, Боже.“

„Ќе ми ги повредиш чувствата ако ми речеш дека не ти се допаѓа.“

„Ужасно е.“

Ентериерот беше уште полош од екстериерот. Валкано, хаотично и засмрдено на застојана храна. Пред неа стоеше минијатурна кујна со сини, избледени и излупени вратички од елементите. Мијалникот беше полн со валкани чинии, 'рѓосано тавче стоеше на ринглата, а рерната беше затворена со помош на стапче. Килимот некогаш бил златен, но сега имаше толку дамки што оригиналната боја едвај се распознаваше. Десно од кујната имаше мал кауч кој едвај се гледаше од купот книги, весници и машка облека. Таа виде и излупен фрижидер, валкани шолји за кафе и еден ненаместен кревет.

Се провртка наоколу во потрага по втор кревет. „Каде се другите кревети?“

Тој ладно ја погледна, а потоа сврте покрај куферите кои ги фрли на сред соба. „Ова е приколка, ангелско лице, а не апартман во Риц. Што гледаш, тоа добиваш.“

„Но...“ таа веднаш си ја затвори устата. Грлото ѝ се исуши, а стомакот ѝ се згрчи. Креветот го зафакаше целиот крај од приколката и беше одделен од остатокот од неа со жица на која висеа бледи кафени завеси, моментално повлечени настрана. Чаршавите беа испреплетени со неколку парчиња облека, пешкир и нешто што оддалеку личеше на тежок црн ремен.

„Душекот е добар и удобен“, рече тој.

„Сигурна сум дека каучот ќе биде добар за мене.“

„Сеедно.“

Таа слушна тропкање и се сврте кон него. Тој си ги празнеше џебовите на малиот шанк до кујничката: ситни парички, клучеви од камионот, паричник. „Живеев во друга приколка до пред една недела, но таа беше премногу мала за двајца, па договорив да ја земам оваа. За жал, немав време да му се јавам на мојот декоратор за ентериери.“ Тој мавна со главата. „Доникер е онде. Само тоа имав време да го исчистам. Пробај да си ги сместиш работите во плакарот зад тебе. Спек почнува за еден час; држи се понастрана од слоновите.“

Доникер? Спек?

„Навистина мислам дека нема да можам да живеам вака“, рече таа. „Валкано е.“

„Во право си за тоа. Мислам дека му треба женска рака. Имаш некои работи за чистење под лабавото.“

Тој се протна покрај неа за да дојде до вратата, а потоа застапа. Таа збунето зјапаше во него кога тој се врати до шанкот и повторно си го стави паричникот во џеб.

Дејзи беше навистина навредена. „Не сум крадец.“

„Се разбира дека не си. И нека остане така.“ Неговата

рака се допре до нејзините гради додека тој се вртеше за повторно да се протне покрај неа. „Денес има претстави во пет и во осум. Биди на двете.“

„Престани веднаш! Не можам да останам на ова ужасно место и нема да ги чистам твоите гадости.“

Тој отсутно си погледна кон врвот од чизмата, а потоа повторно во неа. Таа погледна во неговите бледо златни очи и почувствува налет на страв. Алекс бавно ја крена раката и таа потскокна кога тој нежно ја стави околу нејзиното грло. Ја почувствува грубоста на неговиот палец кога тој почна нежно да го гали просторот веднаш под нејзиното уво со допир кој многу наликуваше на милување. „Слушај ме, ангелско лице“, рече тој нежно. „Можеме да го направиме ова нежно и лесно или грубо и тешко. Како и да е, јас ќе победувам. Ти одлучи како ќе биде.“

Погледите им се залепија еден за друг. Во еден момент кој траеше цела вечност, тој без зборови бараше таа да му се покори. Неговите очи како да гореа низ неа, како да ѝ ја топеа облеката, кожата, сè додека таа не остана гола и отворена, со сите слабости изложени на виделина. Дејзи сакаше да побегне и да се скрие, но силата на неговата волја ја држеше во место. Неговата рака се тргна од нејзиното грло и го турна палтото од нејзиното рамо. Тоа падна на подот со шепот. Алекс ја допре златната прерамка од нејзиниот фустан и ја спушти по нејзиното рамо. Со врвот од прстот, тој нежно ја спушти прерамката уште подолу и го запре движењето токму кога фустанот дојде до врвот од нејзините гради, изложувајќи го само горниот, нежен дел од едната од нив.

Дејзи престана да дише. Тогаш Алекс ја спушти главата и полунежно ги зари забите во месото кое го откри. Можеби требаше да биде болно, но нејзините нервни завршетоци го регистрираа гризењето како задоволство. Таа ја почувствува неговата рака во својата коса пред тој да се сврти и да се тргне, оставајќи го својот белег на неа, исто како диво животно. Тогаш

и текна на што ја потсетуваа неговите очи. На животното кое лови, кое демне.

Вратата од приколката се отвори. Тој ја стави ногата на првата скала и погледна во неа, фрлајќи го белиот цвет кој го украде од нејзината коса.

Цветот прсна во пламен.

Дејзи ја тресна вратата пред запаленото цвеќе и ги притисна прстите врз градите. Каков е тој човек кој може да управува со огнот? Додека срцето ѝ одекнуваше под дланката, таа се потсети дека ова сепак беше циркус, родното место на илузиите. Најверојатно научил неколку трикови со текот на годините.

Го допре малиот црвен белег на нејзината града и погледна кон ненаместениот кревет додека се обидуваше да ја апсорбира иронијата на сето она што се случи.

Керка ми се чува себеси за во брак. Лани се расфрлаше со истата изјава за време на групни вечери за да ги забавува своите пријатели додека Дејзи го голташе срамот и се преправаше дека се смее заедно со нив. Лани престана да го кажува тоа дури откако Дејзи наполни дваесет и три години. Најверојатно од страв дека пријателите ќе помислат дека израснала чудак. Сега, на дваесет и шест години, Дејзи беше свесна дека тоа беше навистина необично за другите луѓе, но таа

исто така доволно ја разбираше човечката психологија за да сфати дека нејзиниот отпор кон секс пред брак се должеше на бунтувањето против начинот на живот на мајка ѝ која одеше од кревет во кревет. Дејзи сакаше да биде почитувана, сакана. Еднаш дури и помисли дека го најде тоа.

Тој се викаше Ноел Блек и беше четириесетгодишен извршен директор во голема британска издавачка куќа. Се запознаа на една забава во Шкотска. Ноел ги имаше сите карактеристики кои Дејзи ги бараше во еден маж: стабилност, интелигенција, добро образование. Не ѝ требаше долго за да се заљуби во него.

Таа отсекогаш беше девојка која копнееше за допир, а бакнежите и искусните допири на Ноел ја доведуваа до точка каде малку ѝ недостасуваше за да го загуби разумот. И покрај тоа, таа не можеше да оди против своите длабоко вкоренети принципи и да легне во кревет со него. Нејзиното одбивање на почетокот го иритираше, но по некое време, тој почна да разбира колку тие принципи ѝ беа важни, па на крајот ѝ предложи брак. Таа воодушевено прифати и не можеше да го дочека денот кога требаше да се случи церемонијата.

Лани се преправаше дека е пресреќна, но Дејзи требаше да знае дека мајка ѝ беше смртно исплашена од тоа да не остане сама. Нејзиниот страв одеше до точка на очај. Па токму затоа не ѝ требаше долго за да осмисли одличен план за да го заведе Ноел Блек.

Мора да се признае дека на Ноел му одеше речиси одлично. Тој успеа да издржи цел месец, но Лани секогаш ги добиваше мажите кои ги сакаше, па на крајот го доби и него. „Го направив тоа за тебе, Дејзи“, ѝ рече мајка ѝ кога сè беше готово и кога Дејзи со скршено срце ја откри вистината. „Морав да те натерам да видиш каков хипокрит е. Господе, ќе беше мизерна ако се омажеше со него.“

Расправијата беше прилично горка, па Дејзи си ги спакува работите за да си замине. Обидот за само-

убиство на Лани го спречи тоа.

Сега Дејзи ја повлече нагоре прерамката од својот свадбен фустан и воздивна. Тоа беше длабок и повреден звук од дното на душата затоа што таа сега немаше зборови да ги изрази своите чувства. Секогаш ѝ се чинеше дека сексот беше лесна работа за другите жени. Зошто не можеше да биде за неа? Таа си вети дека никогаш нема да има секс надвор од брак и еве сега беше во брак. Но, иронично, нејзиниот сопруг за неа беше поголем странец од сите мажи кои досега ги имаше одбиено. Фактот што тој беше брутално привлечен не менуваше ништо. Таа не можеше да замисли да му се предаде без љубов.

Нејзините очи повторно одлетаа кон креветот. Таа стана и се упати кон него. Нешто црно сиркаше од под пар фармерки кои беа стуткани меѓу чаршавите. Таа посегна да го допре мекиот тексас и помина со прстите по патентот.

Како би било да бидеш сакана од страна на маж? Секое утро да се будиш и да го гледаш истото лице на другиот крај од перницата? Да имаш дом и деца? Работа? Како би било да бидеш нормален?

Таа ги тргна фармерките настрана и нагло скокна наназад кога виде што се криеше под нив. Не јаже, не ремен, туку камшик.

Срцето почна да ѝ збеснува.

Можеме да го направиме ова нежно и лесно или грубо и тешко. Како и да е, јас ќе победувам.

Сопругот ѝ кажа дека ќе има непријатни последици доколку не го слуша. Кога го праша што мислеше со тоа, тој ѝ рече дека самата ќе открие до вечер. Сигурно немаше намера да ја тепа?

Таа се обиде да си го смири дишењето. Мажите во осумнаесеттиот век можеби се извлекувале со тепање на жените, но времињата беа сменети. И таа имаше намера да викне полиција макар и да стави само прст на неа. Немаше намера да биде жртва на никакво

насилство од маж, без разлика на околностите. Не, сигурно постоеше некое објаснување за ова: огнот, камшикот, па дури и за страшните закани. Таа беше уморна и не можеше да размислува разумно. И пред да направи што било, мораше да се пресоблече. Го зеде куферот, го качи на каучот и го отвори. Веднаш забележа дека сите најубави алишта за дотерување беа извадени, но и она што беше останато не беше многу адекватно за вакво парталаво место.

Се одлучи за светло кафени куси панталони, маичка без ракави со боја на лубеница и сандали. Малата бања се покажа како многу почиста од останатиот дел од местото, па откако ја среди косата и шминката, Дејзи се чувствуваше доволно добро за да прошета надвор и да го истражи местото.

Миризбата на животни, сено и прашина ѝ ги погоди ноздрите веднаш штом излезе од приколката. Топлото априлско ветре дуваше низ ширинката и благо ги нишаше краевите на големиот шатор кој стоеше на средина. Од една од приколките доаѓаше звук од радио, од друга звуци од некоја телевизиска емисија. Од трета приколка се ширеше миризба од готвење, па Дејзи почувствува кркорене во цревата. Но истовремено почувствува и миризба од цигара. Го следеше чадот и сврте зад приколката каде најде едно девојче со цигара.

Таа беше деликатно нежно суштество со рамна, долга, златно-кафена коса, очи како Бамби и мека, полна уста. Девојчето беше во средните тинејџерски години со тесна маичка од под која сиркаа мали гради, тексас шорцеви и патики кои изгледаа преголеми за нејзините мали нозе.

Дејзи учтиво ја поздрави, но Бамби-очите на девојчето останаа намуртени и непријателски.

„Јас сум Дејзи.“

„Тоа ти е вистинско име?“

„Вистинското име ми е Теодосија - мајка ми сакаше драми - но сите ме викаат Дејзи. Како се викаш ти?“

Имаше долга тишина. „Хедер.“

„Колку убаво. И ти си со циркусот? Се разбира дека си, инаку не би била овде, така?“

„Јас сум една од акробатите на Брејди Пипер.“

„Ти си изведувач! Тоа е одлично. Никогаш не сум запознала циркуски изведувач.“

Хедер зјапаше во Дејзи со студенило и незаинтересираност која би можеле да ја совладаат само тинејџерите.

„Тука ли порасна, мислам со циркусот?“ Додека го поставуваше прашањето, Дејзи се запраша колку беше етички да се изгребе цигара од малолетник. „Колку години имаш всушност?“

„Само што наполнив шеснаесет. Тука сум веќе некое време.“ Забивајќи ја цигарата во крајчето од устата и муртејќи се од чадот, таа почна да ги фрла обрачите кои ги држеше, еден по еден, сè додека не ги фрли сите пет во воздухот и продолжи да жонглира со нив. Нејзиното чело збрчкано од концентрација, на Дејзи ѝ остави впечаток дека жонглирањето не ѝ беше лесно, особено кога очите почнаа да ѝ солзат од чадот.

„Кој е Брејди Пипер?“

„Срање.“ Хедер испушти еден обрач, а потоа ги фати останатите четири. „Тој ми е татко.“

„Само вие двајца ли сте во точката?“

Хедер ја погледна како Дејзи да беше луда. „Да, сигурно ќе бидеме само јас и Брејди кога не можам да задржам ни пет обрача во воздух.“

Дејзи се запраша дали Хедер беше толку дрска со сите.

„Брејди настапува со моите браќа, Мет и Роб. Јас само стојам од страна за стил.“

„За стил?“

„Правам пози за публиката. Зар не знаеш ништо?“

„Не за циркуси.“

„Сигурно не знаеш ништо ни за мажи. Те видов кога влезе во приколката на Алекс пред малку. Знаеш ли што вели Шиба за жените кои се плеткаат со Алекс?“

Дејзи беше прилично сигурна дека не сакаше да чуе. „Која е Шиба?“

„Шиба Квест. Таа е сопственичка на циркусот откако умре нејзиниот сопруг. Таа вели дека секоја жена која му се приближува на Алекс има желба да умре.“

„Така ли е?“

„Тие се мразат.“ Хедер длабоко повлече дим и се закашла, а потоа подзамижа со очите и ја погледна Дејзи како да беше некоја гнасна, улична мачка. „Можам да се обложам дека ќе те шутне откако ќе те избебе неколкупати.“

Дејзи слушаше секакви пцости уште од мала, но зборот сепак звучеше ужасно кога доаѓаше од устата на малолетник. Таа самата никогаш не пцуеше и не употребуваше погрдни зборови. Тоа беше уште еден дел од бунтот кон животот на мајка ѝ.

„Толку си убава. Штета е да го уништуваш тоа со таков јазик.“

Хедер повторно ја погледна намуртено. „Одеби.“ Фрлајќи ја цигарата од уста, таа ја нагази со сандалата. Дејзи зјапаше во отпушокот со копнеж. Штета, имаше уште најмалку три дима во него. „Алекс може да ја има секоја жена која ќе ја посака“, Хедер ја префрли косата преку рамо додека се оддалечуваше. „Можеби сега засега си му девојка, но нема да му бидеш за долго.“

Пред Дејзи да успее да каже дека му беше жена, а не девојка, тинејдерот исчезна. Дури ни во најнајблага форма не можеше да се каже дека нејзината прва средба со некој од циркусот помина добро.

Таа го помина следниот половина час во шетање и набљудување на слоновите од безбедна далечина, обидувајќи се на сите да им се трга настрана од патот.

Пред големиот шатор од циркусот имаше тезги со храна и сувенири, па кога Дејзи забележа дека помеѓу

нив почна да се собира гужва, таа се упати кон влезот. Миризбата на белгиски вафли и пуканки се мешаше со миризбата на животни и кал. Еден средовечен маж продаваше шеќерна волна, а друг се обидуваше да им го привлече вниманието на посетителите.

„За само еден долар ќе го видите најстрашниот сибирски тигар во заробеништво, ќе видите егзотична камила, лама која децата ја обожаваат и страшна горила...“

Додека тој продолжуваше со своето зборување, Дејзи се тргна настрана, поминувајќи покрај еден шатор во кој неколку работници јадеа. Уште кога пристигна, таа веднаш забележа колку беше бучно целото место и сега го пронајде изворот на постојаната врева - камион со два големи жолти генератори. Од камионот излегуаа големи кабли, дел од нив поврзани со големиот шатор, дел повлечени кон приколките.

Една жена во трико излезе од една од приколките и застапа да поразговара со еден клоун со портокалова перика. Уште неколку други изведувачи почнаа да се собираат под една тенда, па Дејзи успеа да земе една цигара од едниот од нив и претпостави дека тоа беше влезот кој го користеа изведувачите за да влезат во големиот шатор, наспроти главниот влез пред кој се собираше толпата од посетители. Таа никаде не го гледаше Алекс, па сега се запраша каде би можел да биде.

Се појавија и слоновите, прекрасни со нивните златни покривки врз грбовите и круните со пердуви на главите. Додека се приближуваа кон влезот, кон неа, таа се повлече и се залепи за една од приколките. Ако мали кученца ја вадеа од памет, беше сигурно дека може да се онесвести ако ѝ се приближи слон. Веднаш по слоновите следеа и неколку накитени коњи.

„Наредете се за спек сите! Одиме!“

Истиот човек кој пред малку ги канеше посетителите да ги видат животните, сега ги известува изведувачите и влезе во шаторот. Во истиот момент се појави и Алекс,

качен на грациозен црн коњ и Дејзи сфати дека тој не беше само менаџер, туку и изведувач исто така. Тој носеше бела свилена кошула, црни панталони и црни кожни чизми. Околу половината имаше црвен појас, а од него висеа врвки по страничниот дел од коњот.

Не беше тешко човек да го замисли како јава по руските стеги на пат за да пљачкосува и да силува. Таа го забележа и камшикот кој висеше од седлото и ѝ олесни кога сфати дека камшикот е само дел од циркуската точка, а не реквизит за да ја тепа неа.

Додека го гледаше како се наведнува на коњот за да зборува со човекот кој очигледно беше водител на циркуската претстава, таа се присети дека даде света заклетва која ја врза за овој човек и сфати дека не можеше повеќе да си ја замолчува совеста која ѝ шепотеше во главата. Искрена самата со себе, таа си призна дека овој брак беше најкукавичката работа која некогаш ја имаше направено. На нејзиниот карактер му недостигаше сила, таа беше премногу несигурна за да води грижа самата за себе, да го сврти грбот на уцените на татко ѝ и да се снајде сама, па макар одела и во затвор.

Зар ова ќе биде шема за останатиот дел од нејзиниот живот? Бегање од одговорноста и одење по полесниот пат? Таа почувствува срам што ги даде тие свадбени завети без намера да ги одржи и знаеше дека мора да промени нешто. Нејзината совест ѝ го шепотеше одговорот веќе со часови, но таа одбиваше да слуша. Сега, Дејзи го прифати фактот дека нема да може да живее со себе освен ако не се обиде да ги одржи тие заклетви. Само поради тоа што изгледаше тешко, не мораше да значи дека е и целосно невозможно. Таа чувствуваше страв дека ако побегне од ова, за неа веќе ќе нема никаква надеж.

Иако знаеше што мораше да направи, нејзиниот ум не сакаше да соработува. Како би можела да ги почитува заветите кои му ги даде на туѓинец?

Во тој момент, Алекс ја забележа. Нејзината одлу-

ка беше премногу свежа за веднаш да се чувствува пријатно да зборува со него, но немаше бегање. Таа внимателно го гледаше неговиот бестрашен коњ додека тој се приближуваше кон неа и нервозно повлече од цигарата. Коњот имаше прекрасно седло украсено со свила и црвен накит меѓу очите.

Алекс ја погледна од високо. „Каде беше?“

„Истражував.“

„Има многу незгодни луѓе низ циркусот. Додека да се научиш на работите, биди покрај мене за да можам да те држам на око.“

Со оглед на тоа што штотуку си вети дека ќе даде сè од себе за да ги почитува заветите, таа го голтна отпорот кон неговото диктаторско однесување и се натера учтиво да му одговори. „Во ред.“ Дланките веќе почнаа да ѝ се потат од блискоста на коњот, па таа уште повеќе се залепи за приколката. „Твој ли е?“

„Да. Пери Липскомб се грижи за него наместо мене. Тој има јавачки точки, па го чува Миша во приколката со неговите коњи.“

„Така.“

„Влези и гледај ја претставата“, рече тој и го повлече коњот за уздите, вртејќи се кон влезот. Во тој момент, нејзината цигара пламна.

„Ќе престанеш ли да го правиш тоа?!“ писна таа, тресејќи си ја облеката од искрите.

Тој погледна назад кон неа, а едното крајче од неговата усна се извитка нагоре. „Тие работи ќе те убијат ако не внимаваш малку повеќе.“ Со тивко кикотење, тој се врати во редот од изведувачи.

Таа не знаеше што повеќе ја нервираше, дали фактот што ѝ уништи уште една цигара или тоа што дента тој излегуваше како победник од сите нивни расправи. Уште беше лута кога направи круг околу животните и влезе низ задниот влез. Најде место за седење на една од дрвените клупи. Клупата беше тврда, тесна и немаше каде да ги кренеш нозете, но таа брзо заборави

на неудобноста додека уживаше во возбудата на децата околу неа.

Дејзи сакаше, обожаваше деца. Иако немаше кажано никому, нејзина тајна желба беше да биде учителка во градинка. Никогаш не замислуваше дека тој сон би можел да стане реалност, но ѝ се допаѓаше да размислува за тоа.

Светлата се затемнија, еден голем рефлектор се фокусираше на средишниот дел од рингот, а брзо чукање на тапани го испрати водителот до својата позиција. „Дааааааааааааааа! Децата на сите возрастииии! Добредојдовте во Циркусот на браќата Квест!“ Почна да свири музика од бендот составен од двајца музичари, еден на тапани и еден на синтисајзер и со самото почнување на музиката, од задниот влез се појави изведувачка на бел коњ, веејќи американско знаме. Веднаш по неа следеа другите изведувачи со различни знамиња и натписи во рацете, насмеани и размавтани кон толпата. Се појавија и акробатите на Брејди Пипер, тројца zgodни мажи следени од Хедер која беше облечена во златно трико и блескави хеланки и беше целосно нашминкана. Нејзината коса сега беше виткана, а на врвот од главата носеше тиара. Дејзи лесно го препозна Брејди Пипер, најстариот од тројцата мажи. Мускулест човек со средна висина. По акробатите следеа јавачи, жонглери, клонови и група кучиња-изведувачи.

Алекс влезе во арената на бестрашниот црн коњ и од сите изведувачи, само тој не мавташе и не се смееше. Додека кружеше, тој изгледаше резервирано и мистериозно исто како неговото руско срце. Тој му придаваше значење на присуството на толпата, но некако се двоеше од неа и зрачеше со чудно достоинство сред целата таа накитена парада. Толпата навиваше додека влегуваа слононите.

Шоуто почна и како што точките изминуваа, така Дејзи сè повеќе се изненадуваше од големите и различни таленти. По триото романски изведувачи на

трапез, светлата се затемнија и музиката запре. Сина светлина се спушти врз водителот кој стоеше сам во центарот на затемнетата arena. „Сега ќе видите настап кој не можете да го видите на ниедно друго место на земјата, освен во Циркусот на браќата Квест. Но прво ќе ви раскажам една неверојатна приказна.“ Гласот на водителот стана драматично придушен и страшна руска музика почна да свири во позадина. „Пред речиси триесет години, во замрзнатата дивина на Сибир, една група на бандити налета на многу младо момче кое на себе не носеше ништо освен еден партал и скапоцена икона на синцирче околу вратот. Бандитите го зеда момчето со себе и го научија на сите вештини кои тие ги имаа научено од своите татковци. Но само иконата околу неговиот врат беше некаков показател за неговиот вистински идентитет.“ Тивката руска музика се прелеваше со придушениот глас на водителот, светлата стануваа посилен, публиката внимателно слушаше, вцашена. „Со текот на годините, околу овој маж се создаваше легенда, легенда за која неговите спасувачи до ден денешен веруваат дека е вистинита.“ Музиката стана уште посилен.

„Тие веруваат дека тој е единствениот наследник на убиениот цар Николај II и неговата жена, Александра.“ Гласот на водителот почна да се повишува. „Дами и господа, тоа значи дека човекот кој ќе го видите овде вечерва е...“ тапани „наследникот на империјалната круна на Русија!“

Дејзи почувствува налет од возбуда и покрај тоа што не веруваше ниту во еден збор од приказната која ја слушна. Гласот на водителот одекна низ шаторот. „Циркусот на браќата Квест со гордост ви го претставува... неспоредливиот Алекси Козакот!“

Светлата се вклучија, музиката стана бестрашна и Алекс драматично влезе во арената, неговиот црн коњ во полн галоп. Ракавите на неговата свилена кошула му беа завртени нагоре, а украсните црвени камења на неговиот појас блескаа како крв. Моќниот коњ се

крена на задните нозе. Поразувајќи ја гравитацијата, Алекси ги крена рацете високо над главата, останувајќи прикleshтен за коњот само со притисокот на неговите моќни нозе.

Коњот се спушти на сите четири нозе и Алекси исчезна. Дејзи вџашено зеде воздух, но тој веднаш се појави, грациозно стоејќи исправен на седлото. Додека коњот во кругови галопираше низ арената, тој изведуваше серија од точки, вешти, драматични и предизвикувачки. Кога конечно повторно седна на седлото, тој го повлече камшикот кој му висеше од страна и силно плесна со него над главата. Камшикот испушти толку силен звук, што луѓето во предните редови потскокнаа од клупата.

Дејзи дури сега забележа дека за време на воведот на водителот, додека арената беше речиси целосно затемнета, некој имаше поставено најразлични реквизити на целата површина од рингот. Околу целата арена имаше обрачи со балони во средина. Кружејќи со коњот низ арената, Алекси брзо удираше со камшикот во балоните и тие еден по еден одекнуваа и се распрснуваа во воздухот на црвени парчиња како крв. Веднаш по балоните, една девојка запали огромна канделабра со шест големи факели на неа. Алекс хипнотички го сврте камшикот над главата, а потоа ги изгасна факелите еден по еден.

Публиката аплаудираше, а тие во задните редови станаа за да можат подобро да видат.

Алекс грациозно скокна на земја, а коњот излезе од шаторот. Светлата се затемнуваа сè додека тој не остана да стои сам во бледа црвена светлина. Тогаш зеде уште еден камшик и почна да плеска со двата камшика во ритам, една рака горе, другата долу, пред себе, зад себе. Потоа почна да се движи над камшиците, изведувајќи движења со смртна мажественост која ја остави Дејзи без здив. Музиката се засили, неговите движења се забрзаа и како со магија, двата камшика се претворија во еден огромен камшик. Со моќно вртење на раката,

тој пукна со камшикот над главата и тој пламна во оган.

Публиката вресна, светлата се изгасија, а огнениот камшик продолжи да танцува во мракот.

Кога светлата повторно се запалија, Алекси Козакот беше исчезнат.